

ΛΟΓΟΣ ΕΠΙΚΗΔΕΙΟΣ

ΣΤΟΝ ΠΡΩΤΟΠΡΕΣΒΥΤΕΡΟ ΓΕΡΟΝΤΑ π. ΑΝΤΩΝΙΟ ΖΟΥΠΗ

ΥΠΟ ΤΟΥ ΣΕΒΑΣΜΙΩΤΑΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ

ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΟΣ κ. ΙΓΝΑΤΙΟΥ

13 Ιουνίου 2017

«Κυκλόθεν αὐτοῦ στέφανος ἀδελφῶν ὡς βλάστημα κέδρου ἐν τῷ Λιβάνῳ καὶ ἐκύκλωσαν αὐτόν στελέχη φοινίκων» (Σ. Σειράχ 20, 13).

Σεβασμιώτατε ἅγιε Λαοῖς,

Πανοσιολογιώτατοι ἅγιοι Καθηγούμενοι καὶ Ὁσιολογιώτατες Γερόντισσες,

Σεβαστοὶ πατέρες,

Ὁσιώτατες Ἀδελφές,

Ὁσιολογιώτατη Γερόντισσα Νικοδήμη,

Πενθηφόρος καὶ ἀπορφανισθεῖσα ἀδελφότης τῆς ἱερᾶς ταύτης Μονῆς,

Ἀγαπητοὶ μου ἀδελφοί,

Στὰ θεόπνευστα αὐτὰ λόγια τῆς Ἀγίας Γραφῆς περικλείεται τὸ ἱερό μυστήριον τοῦ θανάτου, τὸ ὁποῖο βιώνει ἀπὸ ἐχθρῆς τὸ ἐσπέρας ἡ τοπικὴ μας Ἐκκλησία. Προπέμπουμε σήμερον στὴν αἰωνιότητα τὸν σεβαστὸ πνευματικὸ πατέρα καὶ Γέροντα τῆς Ἱερᾶς αὐτῆς Μονῆς, Πρωτοπρεσβύτερο Ἀντώνιον καὶ τὸ ἱερό του σκῆνωμα εἶναι κυκλωμένο τούτῃ τῇ στιγμή ἀπὸ τὰ πολυάριθμα πνευματικά του τέκνα καὶ βλαστήματα. Αὐτός ὁ «στέφανος ἀδελφῶν» ποὺ κυκλώνει τὸ σῶμα τοῦ Γέροντος Ἀντωνίου ἀποτελεῖ τὸν στέφανο μέ τὸν ὁποῖο παρίσταται σήμερον, δικαιωμένος καὶ εὐφραινόμενος, ἐνώπιον τοῦ δικαιοκρίτου καὶ Παναγάρχου Θεοῦ.

Ἡ αἰφνίδια καὶ ἀδόκητη μετάστασή του προκάλεσε βαθιὰ ὀδύνη, ἄφατη θλίψη καὶ συγκίνηση σέ ὅλους μας, στὸν ἐπίσκοπο, στοὺς ἱερεῖς, στὰ μοναστικά τάγματα, στὸν πιστὸ λαὸ καὶ κυρίως στὴν ἀδελφότητα τῆς μοναστικῆς αὐτῆς μάνδρας τῶν Ἀγίων Ἀρχαγγέλων. Ὁ ἐπίσκοπος στερεῖται ἕναν πολῦτιμο συνεργάτη καὶ συνετὸ σύμβουλο. Οἱ ἱερεῖς ἀποχωρίζονται ἕναν πολῦπειρο πατέρα, ἀδελφὸ καὶ συλλειτουργό, ποὺ στήριζε, ἐνέπνεε καὶ καθοδηγοῦσε μέ τὸ παράδειγμα καὶ τοὺς λόγους του. Πολυάριθμοι πιστοὶ, μέλη τῆς τοπικῆς μας Ἐκκλησίας, θρηνοῦν τὸν πνευματικὸ τους πατέρα, ἐξομολόγο καὶ ἀπλανὴ ὁδηγό. Ἡ περικαλλὴς Ἱερὰ αὐτῇ Μονῇ χάνει τὸν νέο της κτήτορα, τὸν δυναμικὸ της προστάτη, τὸν καλλικέλαδο ἐφημέριό της. Ἐν τέλει, περισσότερο δὲ ἀπὸ ὅλους, ἡ ἀδελφότητα τῶν Ταξιαρχῶν στερεῖται πλέον ἀπὸ σήμερον τῆς φυσικῆς παρουσίας τοῦ πνευματικοῦ της γεννήτορα, πατρός καὶ διδασκάλου. Ὅσον ὅμως καὶ ἂν ἡ στέρηση αὐτῇ θλίβει τὴν καρδιά μας καὶ δοκιμάζει τὴ λογικὴ μας, πάντες θαρροῦμε προσβλέποντες μέ πίστη καὶ ἐλπίδα ἀναστάσιμη στὸν ἀρχηγὸ καὶ τελειωτὴ τῆς πίστεώς μας Ἰησοῦν Χριστόν. Ἔχουμε βεβαία τὴν ἐλπίδα καὶ ἀκλόνητη τὴν πεποίθηση «ὅτι δόκιμος γενόμενος λήψεται τὸν στέφανον τῆς ζωῆς, ὃν ἐπηγγείλατο ὁ Κύριος τοῖς ἀγαπῶσιν Αὐτόν» (Ιακ. 1, 12).

Ὁ μακαριστὸς πλέον Πρωτοπρεσβύτερος Ἀντώνιος Ζούπης σφράγισε ἀνεξίτηλα τὴ ζωὴ ὁλόκληρης τῆς τοπικῆς μας Ἐκκλησίας κατὰ τὴν τελευταία πενηνταετία. Ὑπῆρξε ἕνα ἐπίλεκτο μέλος τοῦ πρεσβυτερίου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Δημητριάδος καὶ πολῦτιμος συνεργὸς τῶν τεσσάρων τελευταίων

ιεραρχών της. Ἐλαβε τὴν ἀγία ἱερωσύνη δια χειρῶν τοῦ Μητροπολίτου Δημητριάδος Δαμασκηνοῦ. Ὁ πρῶτος σταθμὸς τῆς ἱερατικῆς του διακονίας ὑπῆρξε ἡ ὀρεινὴ Ἑνορία τοῦ Ἁγίου Βλασίου Πηλίου. Τό πρωτοποριακὸ ἔργο πού ἐπιτέλεσε ἐκεῖ ἄφησε νά διαφανοῦν πολὺ νωρὶς τὰ ἐξαιρετικὰ χαρίσματα καὶ οἱ μοναδικές ἱκανότητες τοῦ νεαροῦ λευίτη. Ἐτσι, ὁ διάδοχος τοῦ Δαμασκηνοῦ, μητροπολίτης Ἠλίας καλεῖ τὸν πατέρα Ἀντώνιο ὡς στενὸ του συνεργάτη στὴν διοίκηση τῆς Μητροπόλεως, καὶ τὸν τοποθετεῖ στὸν Μητροπολιτικὸ Ναὸ τοῦ Ἁγίου Νικολάου Βόλου. Ἐκεῖ θὰ ἀναδειχθεῖ κατεξοχήν τό ποιμαντικὸ χάρισμα τοῦ Γέροντα. Λειτουργικὴ ζωή, θεῖο κήρυγμα, ἐξομολόγηση χιλιάδων ἀνθρώπων, κατήχηση καὶ ἀγωγή τῶν νέων. Ἡ διακονία καὶ ἡ προσφορά του στίς κατασκηνώσεις τῆς Μητροπόλεως θὰ ἀποδώσει εὐχυμούς πνευματικούς καρπούς, κορωνίδα τῶν ὁποίων εἶναι ἡ δημιουργία τῆς μοναστικῆς αὐτῆς ἀδελφότητος. Ὁ προκάτοχός μας, Ἀρχιεπίσκοπος Χριστόδουλος, θὰ ἐκτιμῇσει ἐξίσου τὰ τάλαντα τοῦ π. Ἀντωνίου ἀναθέτοντάς του ποικίλες ἐκκλησιαστικές διακονίες. Ἀνάμεσα σέ αὐτές ξεχωρίζει ἡ ἐπανασύσταση καὶ ἐπαναλειτουργία τῆς ἐγκαταλελειμμένης Μονῆς Ταξιαρχῶν Πηλίου μέ τὴν ἀφιέρωση πνευματικῶν του θυγατέρων.

Σέ αὐτόν τὸν τελευταῖο καὶ ἴσως πῶ λαμπρὸ σταθμὸ τῆς ἱερατικῆς πορείας τοῦ Γέροντος, τὸν γνωρίσαμε καὶ ἡμεῖς, ἀναλαμβάνοντας πρὶν ἀπὸ δεκαεννέα χρόνια τό πηδάλιο τῆς τοπικῆς μας Ἐκκλησίας. Ἐκτιμῇσαμε ἐξαρχῆς τό ἦθος του, τὴν ἀκεραιότητά του, τὴν πίστη του στὸν Θεό, τό δυναμικὸ τοῦ χαρακτήρος του, τὸν ἔνθεο ζῆλο του, τὴν ἔντονη προσωπικότητά του, τὴν ἀποφασιστικότητά του, τό χάρισμα τῆς πατρότητος καὶ καθοδηγήσεως. Τὸν περιβάλαμε μέ ἐμπιστοσύνη καὶ ἀγάπη, ἀναγνωρίζοντας τοὺς πολλοὺς κόπους του σὸ γεώργιον τοῦ Κυρίου. Τὸν καταστήσαμε μέλος τῆς Γεροντίας, τοῦ Συμβουλίου δηλαδὴ τῶν ἐμπειρῶν ἱερέων πού περιστοιχίζει τὸν ἐπίσκοπο. Θαυμάζαμε πάντοτε τὴν σύνθεση τοῦ φιλομόναχου καὶ φιλακόλουθου πνεύματος πού τὸν διέκρινε μέ τὴν ἱεραποστολικὴ ἀγωνία καὶ δράση του. Ἐπὶ δεκαετίες, δίδαξε, στήριξε καὶ ὁδήγησε διὰ τοῦ μυστηρίου τῆς μετανοίας ἀναρίθμητες ψυχές. Προσῆγαγε σὸ Χριστὸ ὑγιὲ πνευματικὰ μέλη τῆς Ἐκκλησίας Του. Ἀνέδειξε νέους κληρικούς. Καλλιέργησε μοναχικές κλήσεις. Καὶ τέλος δημιούργησε τό θαῦμα τῆς ἀναγέννησης τῆς Ἱερᾶς αὐτῆς Μονῆς. Ἡ προσφορά καὶ τό ἔργο του ὑπῆρξε διπλὸ ὕλικό καὶ πνευματικό. Σέ ὕλικό ἐπίπεδο ἀνασυγκρότησε κτηριακὰ τὴν Ἱερά αὐτὴ Μονή, ὥστε δικαίως πρέπει νά θεωρεῖται ὁ νέος κτήτοράς της. Αποκορύφωμα αὐτοῦ τοῦ τιτάνιου ἀγῶνα εἶναι ἡ ἀνέγερση τοῦ καλλιμάρμαρου αὐτοῦ Ναοῦ, τοῦ σύγχρονου παρθενῶνα τοῦ Πηλίου. Ὅμως, ἡ προσφορά του δέν περιορίστηκε στὴ δημιουργία κτηριακῶν ὑποδομῶν. Ἀπὸ τὴν ἀρχὴ καὶ παράλληλα μέ τὰ κτηριακὰ ἔργα μόχθησε καὶ φρόντισε νά οἰκοδομήσει τοὺς ναοὺς τῶν ψυχῶν τῶν ἀδελφῶν τοῦ ἀρχαγγελικοῦ αὐτοῦ τεμένου.

Καὶ ἀξιῶθηκε νά δεῖ τοὺς καρπούς τῶν ἔργων του. Ὁλοκληρώθηκε ἡ ἐκ βάθρων ἀνέγερση καὶ κτηριακὴ ἀνασυγκρότηση τῆς ἱστορικῆς αὐτῆς Μονῆς. Δημιουργήθηκε μία πολυάριθμη, ζώσα καὶ δυναμικὴ ἀδελφότητα ὑπὸ τὴν Γερόντισσα Νικοδήμη, καύχημα καὶ κλέος τῆς τοπικῆς μας Ἐκκλησίας. Ὁ Θεὸς τοῦ χάρισε μαζί μέ τὴ σεμνὴ πρεσβυτέρα του μία εὐλογημένη οἰκογένεια,. Ἐκεῖνος μὲν ἀκολούθησε τὸν ἑγγαμο βίον, ὅμως ἡ πνευματικότητά του, ἡ γνωριμία του μέ τό Ἅγιον Ὄρος καὶ ὁ συνδεσμός του μέ σύγχρονους Γεροντάδες, ὅπως ὁ μακαριστὸς Γέροντας π. Γεώργιος Καψάνης, τὸν κατέστησαν ἱκανὸ νά ἐμφυσῇ σὲ τὸ μοναχικὸ ἰδεῶδες καὶ νά καθοδηγήσει τίς μονάστριες, σύμφωνα μέ τὴν παράδοση καὶ τίς ἀρχές τοῦ ὀρθοδόξου μοναχισμοῦ. Μέ τὸν τρόπο αὐτὸ συνέβαλλε στὴν ἀνανέωση συνόλου τοῦ γυναικείου μοναχισμοῦ τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως μας.

Γιὰ ὅλα αὐτὰ εἴμαστε βαθιὰ εὐγνώμονες. Δόξαζουμε τὸν Θεὸ πού μᾶς χάρισε ἓνα τέτοιο ποιμένα καὶ λειτουργό Του. Οἱ μοναχές, τὰ πνευματικὰ του παιδιά, οἱ εὐλαβεῖς προσκυνητές καὶ ὅλοι ὅσοι κυκλῶνουν τό σκῆνωμά του τούτῃ τὴν ὥρᾳ συνιστοῦν τὸν πολῦτιμο στέφανο τοῦ π. Ἀντωνίου. Αὐτόν τὸν στέφανο κομίζει μαζί του τώρα πού ἀφήνει τὸν κόσμον καὶ πορεύεται πρὸς Αὐτόν πού ἐπόθησε καὶ διακόνησε γιὰ νά λάβει τὸν ἀμαράντινο τῆς δόξης στέφανο. Καταλείπει σημαντικὴ παρακαταθήκη σέ ὅλους μας, μὰ κυρίως στὴν ἀδελφότητα πού ἐκεῖνος συγκρότησε καὶ ἡ ὁποία καλεῖται νά συνεχίσει τό ἔργο του ὑπὸ τὴν καθοδήγηση τῆς Γερόντισσας Νικοδήμης.

Σεβαστὴ Γερόντισσα καὶ ἀδελφές, συναισθανόμαστε τὴν ὁδὺν καὶ τὸν πνευματικὸ ἀπορφανισμό πού βιώνετε. Προσευχόμαστε ὅμως ὁ μεγαλόδωρος Κύριός μας καὶ νυμφίος τῶν ψυχῶν σας νά ἐνσταλάξει στίς μοναχικές καρδιές σας τὴ θεία παρηγορία. Ἡ ἐνότητα τῆς ἀδελφότητός σας, ἡ ὑπακοή σας στὴ Γερόντισσα, ἡ θεοφιλὴς συνέχιση τῆς μοναχικῆς πορείας σας, ἡ διατήρηση τοῦ πνευματικοῦ, ἱεραποστολικοῦ καὶ ὕλικου ἔργου τῆς Μονῆς θὰ ἀποτελοῦν τό μνημόσυνο τοῦ Γέροντος καὶ πνευματικοῦ σας πατρός. Γνωρίζετε ὅτι ὁ ἐπίσκοπος καὶ ὅλη ἡ τοπικὴ μας Ἐκκλησία θὰ εἶναι σὸ πλευρὸ σας.

Σεβαστέ μας Γέροντα Ἀντώνιε, ἀξιωμακάριστε ἀδελφέ καὶ συλλειτουργέ μας πορεύου ἐν εἰρήνῃ τὴν ἀγαθὴν πορείαν τὴν ἀγούσαν εἰς τὴν ἀληθὴ καὶ ἀληκτον ζωὴν. Ἐκοπίσας ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τοῦ Χριστοῦ

καί διηκόνησας αὐτήν κόποις καί μόχθοις πολλοῖς. Τόν ἀγώνα τόν καλόν ἡγωνίσω. Τήν πίστιν τετήρηκας (Β' Τιμ. 4, 7). Τήν καλήν παρακαταθήκην ἐφύλαξας (Β' Τιμ. 1, 14) καί ἐγένου πιστός ἄχρι θανάτου (Απ. 2, 10). Νῦν εὐρίσκεσαι ἐν τῇ αἰωνιότητι. Ἔχεις συνοδοιπόρους τοὺς ὑπὲρ τῆς Ἐκκλησίας κόπους σου. Ἔχεις ἐφόδιον τίς προσευχέσς τῆς τοπικῆς μας Ἐκκλησίας, τῶν μοναζουσῶν σου καί τῶν πνευματικῶν σου τέκνων. Ἔχεις εἰσηγητὴ ἐνώπιον τοῦ θρόνου τοῦ Ἀρνίου τόν «στέφανον τῶν ἀδελφῶν» πού σέ κυκλῶνει τούτῃ τῇ στιγμῇ καί εὐχεται ὁ Ἀρχηγός τῆς ζωῆς καί τοῦ θανάτου νά σοῦ ἀποδώσει τόν στέφανο τῆς ζωῆς.

Αἰωνία σου ἡ μνήμη αἰοίδιμε πάτερ, ἀδελφέ καί συλλειτουργέ μας.